

*Vášeň
lorda Kita*

CAVANAUGHovi

STEPHANIE
LAURENTOVÁ

STEPHANIE LAURENSOVÁ
VÁŠNĚ LORDA KITA – e-kniha

Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Vášeň lorda Kita

STEPHANIE LAURENSOVÁ

*Vášeň
lorda Kita*

PŘEKLAD

ZDENĚK UHERČÍK

Český název: Vášně lorda Kita
Název anglického originálu: The Pursuits of Lord Kit Cavanaugh
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Zdeněk Uherčík
První vydání: MIRA Books, 2019
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2019 by Savdek Management Proprietary Limited
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2019

The name Stephanie Laurens is a registered trademark of Savdek
Management Proprietary Ltd.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo
jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins
Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez
souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-4182-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-4183-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-4184-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

*Osmnáctého září 1843, na Bath Road
východně od Bristolu*

„**H**ou, kluci.“ Lord Christopher Cavanaugh, známý více jako Kit, stočil své dva hnědáky na širokou krajnici zarostlou tuhou trávou, odkud byl dobrý výhled, a zastavil spřežení. Ušlechtilí koně frkali a hrabali kopyty. Teprve nedávno si odpočinuli ve stáji hostince, v němž se Kit a jeho společníci zastavili na oběd, a oba hnědáci se nemohli dočkat, kdy znovu vyrazí na cestu.

Ale Kit si chtěl dopřát chvílku a dobře se podívat na to, co leželo před nimi – na střechy, věže, věžičky a lesklé, stříbrošedé stuhy řek, které nechaly vzniknout městu Bristolu – jako pestrá výšivka v mělkém údolí na konci jejich cesty.

Den byl chladný, ale příjemný, údolím protahoval mírný, nárazový vítr. Kit mhouřil oči a prohlížel si město, v němž se hodlal usadit. Dnešek bude svědkem jeho prvního skutečného kroku do budoucnosti, kterou se rozhodl vybudovat.

Celý dosavadní život se jen bezcílně potuloval, neměl kormidlo, které by mu udávalo směr, ani přístav, který by nazýval domovem. Posledních deset let – od

té doby, kdy odešel z Londýna – neměl žádný směr, žádný cíl... Ne. Nebyla to tak úplně pravda. Jeho snahou – jediným jasným cílem – bylo vyhnout se osudu, který mu nachystala jeho zesnulá matka Lavinia, markýza vdova z Raventhorne.

Byla to nepředstavitelná intrikánka, která chtěla ovládat a využívat své čtyři děti ke svému vlastnímu prospěchu. V Kitově případě – stejně jako u jeho starších i mladších bratrů – předpokládala, že směnění postavení jejich manželek za bohatství, nebo přinejmenším významný vliv. Kit na to reagoval tak, že se stavěl do role líného zhýralce, jemuž žádný soudný rodič nedovolí, aby se jakkoli přiblížil k jeho dceři. Jeho reputace se stala mocným štítem, který mu dovoľoval pohybovat se ve společnosti bez rizika, že padne do pastí, a mohl tak pomoci své mladší sestře Stacii vyhnout se podobnému osudu.

Za života byla Lavinia démonem v lidském těle. Když její čtyři děti konečně poznaly celý rozsah jejích ďábelských intrik, nedokázaly uvěřit. Pokusila se zabít svého nevlastního syna Rydera, Kitova staršího bratra, jehož Kit a jeho sourozenci zbožňovali. Chtěla totiž Rydera – tehdejšího markýze – nahradit Kitovým starším bratrem Randem. Jen díky Ryderově pozoruhodné fyzické a duševní síle a podpoře jeho ženy, bývalé markýzy Mary, oba přežili. Lavinia byla nakonec dopadena a zemřela při marném pokusu o útěk před spravedlností.

Dokonce i teď se Kitovi při vzpomínce na ni a její činy svíralo srdce.

Jeho matka zemřela v létě roku 1837 a ukončila tak náhle zdánlivě nekonečnou kapitolu jeho života

a životů jeho sourozenců. Přesto trvalo roky, než se důsledky její „mateřské péče“ začaly vytrácet. Tak dlouho trvalo, než Rand, Kit, Stacie a jejich nejmladší bratr Godfrey setřásli neviditelné řetězy a upravili své vzájemné vztahy a vztahy s ostatními lidmi.

Nebo, pomalu jako Kit, alespoň ony řetězy natolik uvolnit, aby se chopili příležitosti, dokázali zformovat své vlastní životy a začali je žít.

Pro Randa – nepochybně nejvíc zasaženého intrikami jejich matky, ale také nejstaršího ze čtyř sourozenců, obdařeného klidnou vnitřní silou podobnou Ryderově nezdolné vůli – to znamenalo, že se stal vůdčí postavou v investorských kruzích a soustředil se na podporu slibných vynálezů. Před necelým měsícem Rand udělal něco, co Kit považoval za poslední krok, jímž se odpoutal od společné minulosti. Vzal si Felicii Throgmortonovou, dceru jednoho z jím podporovaných vynálezců.

Kit se setkal s Randem a Felicií přede dvěma dny, když přijeli z jejich nového domu společně s Ryderem a Mary na návštěvu do Raventhorne Abbey, rodového sídla, kde Kit od svatby bydlel. Z Randa vyzařovala spokojenost, a když Kit viděl jeho láskyplný a šťastný výraz, kdykoli na Felicii pohlédl, napadlo ho, že Rand a Felicia jsou na té správné cestě k nalezení klidu a uvolněné radosti ze života stejně jako Ryder a Mary.

Na Abbey panovala atmosféra šťastného rodinného života, jakou Kit nepoznal za celá dlouhá léta, kdy bylo Abbey jeho domovem. Záviděl svým synovcům a neteři – dětem Rydera a Mary – vřelost a bezvýhradnou vstřícnost, v níž vyrůstali. Nevyslovenou, ale všeobjímající lásku a podporu svých rodičů.

Když Kit sledoval, jak si Rand postupně buduje vlastní cestu a jméno – ve společnosti i jinde – rozhodl se, že je načase, aby udělal totéž. Musí začít skládat jednotlivé díly života podle svých představ.

Chtěl stavět námořní jachty. Co víc, chtěl se stát hlavní silou v rozvíjejícím se oboru. Stejným způsobem jako investice souzněly s Randovými silnými stránkami a zájmy, Kit cítil, že při stavbě jachet nejlépe využije svoji dávnou posedlost vším, co souviselo s mořeplavbou, svoji schopnost vést lidi, řídit je a vyjednávat.

Měl šikovné ruce a dobrou hlavu. Vždycky to tak bylo.

Když Rand oznámil své zasnuby, byl Kit na cestě na Bermudy za Waylandem Cobworthem. Wayland byl Kitův starý přítel z časů na Etonu, který sdílel jeho vášeň pro dokonale navržené plachetnice. Protože Waylandova rodina nebyla zdaleka tak bohatá jako Cavanaughové, nešel na univerzitu, ale vyučil se u špičkového návrháře a konstruktéra plachetnic a teď patřil k nadějným konstruktérům jachet.

Wayland dobře věděl, jak je Kit neústupný a vytrvalý. Jakmile si něco umanol, dosáhl toho. Kit Waylanda poměrně snadno přesvědčil o své představě Cavanaugh Yachts a jeho potřebnosti pro podnik.

Kit se musel téměř obratem nalodit na cestu zpátky do Anglie, aby nepromeškal Randovu svatbu. Stihl to, ale měl k dobru sotva pár minut. Než Wayland nastoupil na loď mířící přímo do Bristolu, musel ještě dokončit návrh pro společnost, pro niž právě pracoval.

„Je větší, než jsem si myslel,“ vytrhl Kita ze zadumání jeho štolba Smiggs, sedící za Kitem.

Když byl Kit před několika lety poprvé v Londýně, vzal si Smiggse, který byl o několik let starší než on, ze stájí v Abbey. Smiggs s ním rád spojil svůj osud a později spolu prožili mnohá dobrodružství. Kit ho považoval za svého důvěrníka a věděl, že se na šlachovitého muže může spolehnout v jakékoli situaci.

„Odsud je jeden z mála slušných výhledů na celé město,“ řekl Kit. „A posledně jsme se tady nezastavili.“ „Posledně“ znamenalo před dvěma týdny, když se Smiggsem přijeli na několik málo dní, aby Kit mohl zařídit vše potřebné ohledně přestěhování do města. Kromě jiného dokončil nákup přiměřeně velkého domu v dobré čtvrti a s Přístavní společností dojednal pronájem skladu ve Floating Harboru.

„Takže pan Cobworth by tady už měl pár dní být,“ řekl Smiggs.

Kit přikývl. „Psal, že jeho loď zakotví šestnáctého.“ Kit se netrpělivě ušklíbl. „Umím si představit, že po dvou dnech průzkumu terénu bude Wayland dychtivý pustit se do práce.“

„Kdy máte schůzku v Přístavní společnosti?“ zeptal se Smiggs.

Kit se naklonil, aby mohl vytáhnout kapesní hodinky. „Až v půl čtvrté.“ Zkontroloval čas a zasunul hodinky zpátky do kapsičky. „Teď je něco po druhé. Měli bychom vyrazit.“

„Pan Cobworth bude bydlet u nás?“

Kit se otočil, pohlédl na mladšího muže stojícího za zábradlím vedle Smiggse a usmál se. „Ne, Gordone.“ Až donedávna byl Gordon komorníkem na Abbey, ale Mary Kitovi dovolila, aby si ho odvedl jako svého komorníka. „Pan Cobworth má rád své

soukromí, za což můžeme být vděční. Má ve zvyku ponořit se do práce a často pracuje do nekřesťanských hodin. Není to zrovna ideální host.“

„Ach.“ Gordon mírně vyvalil oči. Byl přibližně Kitova věku, ale vedl mnohem poklidnější život.

Když si Kit připomněl, co všechno musí zařídit před plánovanou schůzkou s Waylandem – měl na ní podepsat pronájem skladu, který chtěl proměnit na malou loděnici na stavbu jachet – otočil se dopředu a zdvihl opratě. „Pojedeme rovnu k právníkovi, vyzvedneme klíče od domu a půjdeme se zabydlet.“ Byl to první dům, který kdy vlastnil. Uvolnil brzdu a pokračoval: „Vás dva tam nechám, abyste zařídili, co je potřeba. Právník vám dá kontakt na personální agenturu, Gordone. Vy budete vědět, jaké služebnictvo budeme potřebovat.“

„Jistě pane,“ opáčil Gordon okamžitě. „Můžete se na mě spolehnout.“

Kit se usmál, když slyšel hrdost a nadšení v Gordonově hlase. Nepochyboval, že se Gordon zhostí svých povinností s vervou, aby prokázal své schopnosti. „V přístavní kanceláři jsem nechal vzkaz pro pana Cobwortha,“ pokračoval Kit, „aby mu ho předali, až přistane. Myslím, že v půl čtvrté už bude netrpělivě stát u dveří Přístavní společnosti.“ A bude netrpělivě hryzat udidlo.

Stejně jako Kitovi koně. Otočil spřežení zpátky na cestu.

A pak stále s úsměvem a rostoucím očekáváním, a také s nadšením, práskl opratěmi a popohnal koně do klusu.

Bylo mu už dvacet devět let, a přesto tohle byl podle jeho mínění první den jeho dospělého života.

„Takže,“ předseda, pan Hemmings, si vyměnil krátký pohled se všemi členy správní rady a znovu se zadíval na Kita, „rozumíme tomu správně, že počítáte s tím, že si na stavbu lodí najmete místní lidi?“

Kit přikývl. „Na stavbu a pak také na opravy našich jachet. Jakmile se firma Cavanaugh Yachts zavede, chceme také začít vyrábět plachty. Buď bychom investovali do nějaké místní firmy, nebo zahájili vlastní výrobu.“

Předsedův požadavek ho nijak nepřekvapil. Předem si zjistil, že loděnice je pod rostoucím tlakem města kvůli úbytku práce v docích. S nárůstem paroplavby a kvůli změnám v materiálech a konstrukci parníků ztratilo mnoho mužů z loděnic dříve stabilní práci. Byli nešťastní, bez prostředků a stávali se snadným cílem pro ty, kdo šířili sociální nesváry.

„Zjistil jsem,“ pokračoval Kit, „že dělníky s potřebnými dovednostmi bychom měli sehnat poměrně snadno.“

„Ach, jistě... jistě,“ zafuněl jeden z členů správní rady. „Je dobré vědět, že stará dobrá plavba pod plachtami úplně nezmizí, což?“

Byly to teprve dva měsíce, co Brunel, který před pěti lety spustil na vodu první zaoceánský parník *Great Western*, předvedl svůj zatím poslední zázrak, parník *Great Britain*, první zaoceánský celokovový parník poháněný šroubem. Oba parníky se stavěly v loděnicích v Bristolu.

Pára změnila způsob stavby lodí a mnoho dělníků z loděnic náhle patřilo do starého železa.

Cavanaugh Yachts dávala některým z těchto dělníků naději na další práci.

Kit se usmál. „Přesně tak. A při své předchozí návštěvě jsem dospěl k názoru, že vzhledem k potížím, které pro větší lodě představuje Floating Harbor, a následnému přesunu loděnic a skladů do Avonmouthu, je slušná naděje, že prostory, které potřebujeme, najdeme ve zdejších loděnicích.“

Po těch slovech si členové rady znovu vyměnili významný pohled, Hemmings sepal ruce na stole a pohlédl Kitovi do očí. „Jak říkáte, pane, budeme rádi, když Cavanaugh Yachts bude sídlit v našich docích.“

Tajemník společnosti, pan Finch, vyschlý muž celý v černém, si odkašlal, pohlédl dolů a posunul několik papírů. „Pokud tedy víme, zajímá vás skladiště na ulici Grove.“

Kit přikývl. „Připadá mi jako nejvhodnější. Požadujeme snadný přístup do přístavu, a tohle má nejlepší velikost a umístění ze všech budov, které jste mi už ukázali.“

Wayland se zavrtěl. Byl o několik palců vyšší než Kit, vytáhlý a hubený. Působil dojmem člověka, který nerad ztrácí čas drobnostmi. Upřel na tajemníka zachmuřený pohled. „Máte ještě jiné objekty podobné velikostí a polohou?“

Finch na Waylanda zamžoural a sklopil pohled. „Ne... je to opravdu jediné skladiště v těch místech, které je momentálně volné.“

V tu chvíli předseda pohlédl na Kita, jako kdyby si na něco vzpomněl. „Zamýšlíte začít s výrobou už brzy?“ Ve vzduchu zůstalo viset nevyřčené „doutám, že...“.

Kit si vyměnil rychlý pohled s Waylandem a odpověděl: „Pokud se ještě dnes dohodneme, začneme okamžitě najímat dělníky.“

„Ach...“ Finch zachytil Hemmingův pohled. „Pokud jde o tohle... když jsem řekl, že skladiště je momentálně volné, myslel jsem tím, že není oficiálně pronajaté. Je tam teď nějaká charita, která ty prostory využívá zdarma. Předpokládám, že budou potřebovat pár dní na vyklizení.“

„Kolik?“ Waylandův tón naznačoval, že to může mít vliv na jeho a Kitovo rozhodování.

„Ach... jenom pár dní.“ Hemmings střelil po tajemníkovi příkrým pohledem.

„Řekněme do konce týdne?“ nadhodil jeden ze členů rady.

Ostatní včetně Hemmingse a Finche přikývli a napjatě se zadívali na Kita.

Kit pohlédl na Waylanda, naschvál na okamžik zaváhal a řekl: „Myslím, že příštích pár dní využijeme k náboru dělníků a shánění materiálu.“ Popravdě řečeno několik dní nehrálo žádnou roli, ale vzhledem k tomu, že ještě museli projednat detaily pronájmu, zdálo se rozumné držet členy rady v nejistotě.

Wayland na to reagoval trochu mrzutým pokrčením ramen.

Kit znovu pohlédl na Hemmingse a Finche. „Snad bychom mohli přejít k jádru věci, pánové.“

Členové rady se toho už nemohli dočkat, ale Kit ani Wayland nebyli ve vyjednávání nováčky. Ryder a Rand měli každý desetiprocentní podíl v Cavanaugh Yachts a Kit jejich jména a podporu využíval, aby posílil svoji a Waylandovu pozici. Hovor se stáčil tím i oním směrem, každý bod se před odsouhlasením znovu probíral.

Nakonec členové rady souhlasili s cenou a podmínkami, které Kit a Wayland připravili, včetně

jedné, která pro ně byla podstatná – časově neomezené předkupní právo na skladiště po uplynutí dvou let.

Wayland měl ve firmě třicetiprocentní podíl, Kit zůstal majoritním podílníkem. Proto, když Finch připravil a přinesl nájemní smlouvu, byl to Kit, kdo podepsal jako první a pak podal listinu a pero Waylandovi. Měl co dělat, aby nedal najevo nadšení, které ho pohlcovalo.

Učinili svůj první velký závazek a zajistili si prostor potřebný pro jejich podnikání.

Wayland, který také musel potlačit radostný škleb, připojil rozmáchlý podpis a tajemník a předseda rady podepsali listinu vzápětí po něm.

Pak Finch předal Kitovi jejich kopii smlouvy.

„Děkuji.“ Kit přešel dokument pohledem a pak jej složil. Když jej zasouval do kapsy, pohlédl s úsměvem na členy rady. „Děkuji vám, pánové. Bylo mi potěšením uzavřít s vámi obchod.“

„Musím trvat na tom, že potěšení je na naší straně, Vaše lordstvo.“ Hemmings vstal a s bodrým úsměvem pokynul k nedaleko stojícímu sekretáři. „Smím vám nabídnout malou úlitbu na oslavu našeho obchodu?“

Každý dostal sklenku brandy a pak stáli, povídali si o městě a snažili se získat co nejvíc užitečných informací. Když se tři členové rady omluvili a odešli, obrátil se Kit na Finche: „Náš nájem sice začne až od příštího týdne, ale já a pan Cobworth bychom se rádi v krátkosti podívali do skladiště. Já jsem tam už sice byl, ale pan Cobworth nikoli, a aby měl jistotu, že jsme pro počáteční úpravy objednali správné řezivo, potřebuje si ověřit uložení nosných trámů.“

„Bylo by ideální, kdybychom se tam mohli dnes na půl hodiny podívat,“ dodal Wayland.

Finch a Hemmings na sebe dlouze pohlédli, dost dlouze na to, aby Kita začalo zajímat, jaké nevyslovené myšlenky se v těch pohledech skrývaly. Pak Finch stiskl rty a přikývl. „Pokud budete mít vzhledem k tomu, kolik je hodin, trochu strpení – bude se vám to hodit v půl šesté večer?“

Kit pohlédl na Waylanda a nakrčil čelo.

„Tou dobou už bude téměř tma.“ Waylandův podmračený výraz prozrazoval, že rychle přemýšlí. „Ale mohu si vzít nějaké lucerny.“ Přestal se mračit a zachytil Finchův pohled. „Ano, to nám bude vyhovovat.“

Hemmings tleskl. „Výborně. V půl šesté se tedy sejdeme před skladištěm.“

„Brání něco tomu, abychom si prohlédli skladiště zvenčí už dřív?“ zeptal Kit, který byl zvědavý, proč nemohou jít rovnou. „Například teď?“

Hemmings a Finch na sebe opět pohlédli a Finch si odkašlal. „Charitě, která prostory užívá, jsme zatím nic neřekli. Půjde to nejdřív zítra, až bude v kanceláři její ředitelka. Nebylo by... vhodné, aby se ti ve skladišti dozvěděli o změně situace dřív než ředitelka.“

„Ach... aha.“ Aspoň pokud se týkalo jejich okamžité návštěvy skladiště. Kit oběma mužům pokývl. „V tom případě pospíšíme sehnat nějaké lucerny a za... přibližně za hodinu se sejdeme před budoucí loděnicí Cavanaugh Yachts.“

Finch a Hemmings se rozzářili. Kit v jejich výrazu viděl radost a úlevu zároveň. Opět v dobré náladě se s Kitem a Waylandem rozloučili s tím, že se zanedlouho opět sejdou.

Kit v duchu kroutil hlavou, když spolu s Waylandem vyšli na chodník před sídlem společnosti.

Zato Wayland kroutil hlavou doopravdy.

Kit zůstal stát a pohlédl na svého přítele. „Co je?“

Wayland pokrčil rameny. „Byli nervózní.“ Rozhlédl se. „Myslím, že nejbližší železářství je támhle tím směrem.“ Ukázal k nábřeží.

Kit zastrčil ruce do kapes a srovnal krok s Waylandem.

Když o hodinu později Kit a Wayland zahrnuli za roh Princes Street na pás nábřeží známý jako Grove, čekali už Finch a Hemmings o kus dál, před vraty třetího skladiště od nároží.

Snesl se večer a pomalu se blížila noc. Zvuky pracovního dne utichaly a bylo stále zřetelněji slyšet pleskání vlnek o pilíře. Řada skladišť byla průčelím obrácena do Grove, úzké dlážděné uličky, která jejich průčelí oddělovala od pruhu tuhé trávy pod stromoradím, které dalo místu jméno. Za stromy, podél říčního břehu, stály lampy, ale byly tak daleko, že jejich světlo ke vratům skladů téměř nedosáhlo.

„Dobře, že jsme si přinesli lucerny,“ zabručel Wayland.

Koupili si čtyři lucerny vhodné i do silného větru. Dny se už krátily, proto předpokládali, že je budou určitě potřebovat.

Když přicházeli ke skladišti, pokývl Kit mužům na pozdrav. „Hemmingsi. Finchi.“

Hemmings se usmál a lehce se uklonil.

„Mylorde. Pane Cobworthe.“ Visací zámek na vrátech už byl odemknutý. Finch zvedl závoru a otevřel jedno křídlo vrat.

Kit popadl druhé křídlo a otevřel je dokořán.

Wayland vešel dovnitř, zastavil se a v šeru se rozhlédl. Po několika vteřinách se sehnul, postavil na zem obě lucerny, které nesl, a dřepil si k nim, aby je zapálil.

Kit se zastavil na krok od něho a postavil své dvě lucerny vedle Waylandových. Když plamen vzplál, Wayland nasadil zpátky skleněný kryt první lucerny a začal rozsvěcet další. Kit vzal do ruky první lucernu, zvedl ji a posvítil do zšerelého prostoru.

Wayland také vzhlédl, ale přitom dál pokračoval v zapalování luceren. Po chvilce řekl: „Podlaha vypadá dobře. Pěkná, rovná, prkna jsou dobře položená a zbroušená. A pokud jde o dispozici... kanceláře uděláme vpravo podél stěny. Sekretářka a předák budou v té nejbliž u vrat, zbytek bude můj.“

Tím Wayland myslel, že jeho ateliér bude za první kanceláří. Kit souhlasně zabručel. Wayland se dál zabýval lucernami a Kit se otočil a posvítil na druhou stranu skladiště.

Vrata skladu nebyla přesně uprostřed průčelí. Byla posunutá doprava, proto se větší část prostoru nacházela vlevo. Bylo zde překvapivě prázdné. Žádné zbytky lan, zlámané vzpěry, staré boty a podobný odpad, který se obvykle shromažďuje v koutech podobných staveb.

Wayland vstal s lucernou v ruce, stoupl si vedle Kita a namířil kužel světla na trámy nad jejich hlavami. Po chvilce zamumlal: „Udělals dobře, žes vybral tohle místo. Vypadají pevně.“ Světlem lucerny sledoval jeden z trámů ke stěně, posvítil si na svislý sloupek, pak se otočil a posvítil na sloupek na druhé

straně. Pak se na Kita zašklebil. „Bez problémů sem můžeme zavěsit kladky na zvedání trupů.“

„Výborně.“ Ve stínu vlevo Kit zahlédl řadu stolů srovnaných podél stěny. Vypadalo to na směs kancelářských stolů a rýsovacích prken s šikmými deskami. Na jednom konci řady stálo narovnané množství vysokých stoliček.

„Zřejmě to patří té charitě,“ řekl Wayland. „Ty stoly vypadají moc dobře na to, aby byly na vyhození.“

Kit si prohlížel stoly a zabručel: „Určitě to bude nějaká charita pro nemajetné. Předpokládám, že si je odvezou.“ Kit se otočil a zkoumal místo, které chtěli vyhradit kancelářím. „Kde chceš začít s měřením?“

Wayland mávl rukou. „Začneme u vrat.“

Wayland s sebou vždy nosil skládací kovové měřidlo, zápisník, tužku a křidu. Společně vyměřili a označili rozměry kanceláří a Wayland si všechno zapisoval, aby mohl narýsovat plán a rozhodnout, jaké řezivo bude potřebovat na jejich stavbu.

Šero houstlo a od řeky se plížil chlad. Dvojice, která neklidně přecházela u vrat, si nevšímali. Když dokončili vyměření kanceláří, pomohl Kit udělat Waylandovi několik měření kvůli osazení portálu kladek, které by jim umožnily zvedat několik trupů najednou jen s pomocí jednoho vrchního kladkostroje.

„Zatím víc nepotřebuju,“ řekl Wayland a stále si ještě něco rychle zapisoval do notesu. „Narýsuju plány a zítra to s tebou proberu. Když to odsouhlasíš, nechám objednat řezivo. Taky budeme potřebovat nějakou ocel na portál.“ Odmlčel se a rozhlédl se po šeré prostoře. „Podle toho, jak schopné muže najme, potrvá stavba kanceláří a portálu několik dní.“

Do té doby budu mít připravený návrh trupu a můžeme převést muže na konstrukci.“

Pohlédl Kitovi do očí. „To bude dobrý začátek.“

Kit přikývl. „Vynikající začátek, i když musíme čekat až do pondělí.“

Wayland se naposledy rozhlédl a zabručel: „Budeme muset zjistit, jak zručné tesaře tady najdeme.“

Kit mávl rukou k vratům, kde stále čekali Hemmings a Finch. Když k nim společně zamířili, Kit zvolal: „Děkuji, že jste nám to umožnili, pánové.“

„Bylo nám potěšením, Vaše lordstvo.“ Hemmings si zamnul ruce a ucouvl, když Kit a Wayland sebrali lucerny, zhasli je a vyšli ze skladiště. „Doufám, že jste spokojeni.“

„Naprosto,“ opáčil Kit s povzbudivým úsměvem.

Wayland podal své lucerny Kitovi a pomohl Finchovi zavřít vrata skladiště.

Kit sledoval, jak Finch zajišťuje závoru visacím zámkem. Vzpomněl si na stoly tam uvnitř a vybavil si Waylandova slova. Když se Finch otočil, zachytil jeho pohled. „Uplatnil by se někdo z lidí, kteří navštěvují tu charitu,“ pokývl ke skladišti, „jako náš zaměstnanec při stavbě jachet?“

Finch zamžoural a znovu střelil významným pohledem po Hemmingsovi. Vzápětí znovu pohlédl na Kita a zavrtěl hlavou. „To je velice nepravděpodobné, mylorde. Ale hned tady za rohem na hrázi je skvělá zprostředkovatelná práce.“ Finch ukázal tím směrem. „Pro tesaře a podobně. Tam bych se ptal, být vámi. To je místo, kde nejspíš najdete dělníky, které potřebujete.“

Kit se dál tvářil uvolněně a neutrálně, ale pečlivě si Finche změřil pohledem. Finch a Hemmings byli nervózní kvůli něčemu, co se týkalo charity, ale Kit si nedokázal představit, co by to mohlo být. „Děkuji.“ Naklonil se k Finchovi. „Já nebo pan Cobworth tam zítra zajdeme.“

S oběma muži z loděnic se rozloučili potřesením rukou, znovu poděkovali a vyměnili si zdvořilosti. Pak na Hemmingsovo doporučení zamířili do hostince U Dračí hlavy na večeři.

Sylvia Buckleberryová seděla u malého stolu ve stísněné kanceláři ve stínu kostela Ježíše Krista a se skloněnou hlavou pečlivě, penny po penny, zapisovala do účetních knih výdaje za minulý měsíc.

Za malým oknem za jejími zády zářilo krásné ráno a po světle modré podzimní obloze honil větřík načechrané bílé obláčky. Vrkání hrdliček hnízdících na kostelní věži vytvářelo příjemnou zvukovou kulisu, protkanou škrábáním drápků krkavců, kteří pobíhali po okolních střechách.

Sylvia se ze všech sil snažila nevnímat lákadla krásného dne. Počty nikdy nebyly její silnou stránkou, ale protože měla na starost farní finance, chtěla mít jistotu, že účty budou souhlasit do poslední pŕpence.

Byla téměř na konci posledního sloupce, když se ozvalo rázné zaklepání na dveře. Potlačila naprosto nespolečenské syknutí, popadla kus papíru, poznamenala si poslední součet, odložila tužku, zaklapla účetní knihu, zvedla hlavu a řekla: „Vstupte.“

Dveře se otevřely a vstoupili tři muži. Vlastně se o to jenom pokusili, protože museli nechat dveře otevřené, aby se vůbec vešli.

Sylvia poznala příchozí a sevřelo se jí srdce. Byly to už víc než dva roky, co tyhle tři viděla pohromadě. Všichni patřili k významným postavám místního života a byli členy správní rady Přístavní společnosti – starosta pan Forsythe, radní pan Hoskins a nakonec pan Finch, tajemník správní rady.

Ach, ne. Zvlášť výraz pana Finche nevěstil nic dobrého.

Vykouzlila zářivý úsměv a nasadila výraz, který měl působit bezelstně. „Pane Forsythe, pane Hoskinsi, pane Finchi.“ Každému zvlášť pokývla. „Dobré ráno, pánové. Čemu vděčím za to potěšení?“

Ti tři se na sebe podívali a starosta pak popošel dopředu a posadil se na židličku před stolem. Židlička pod jeho vahou lehce zapraskala. Starosta se naklonil ke stolu a vážně pronesl: „Drahá slečno Buckleberryová, jistě si vzpomínáte na podmínky naší dohody ohledně využití prostor na Grove vaší školou.“

Sylvia si vybavovala podmínky spojené s užíváním starého skladiště velice dobře. Přesto jen nechápavě zírala na starostu a usilovně přemýšlela.

To snad ne. Loděnice jsou v úpadku. Kdo by u všech všudy chtěl staré skladiště?

„Nevím, jestli vám rozumím...“ pronesla opatrně, když to vypadalo, že starostovi také není do řeči. Vždycky bylo lepší, když ji považovali jen za nepřiliš důvtipnou ženu. Snáz tak získávala různé výhody.

Pan Hoskins si odkašlal. „Náš souhlas s používáním skladiště byl podmíněn tím, pokud si vzpomínáte, že o prostor nebude obchodní zájem. To znamená, že o něj nebude stát nikdo, kdo by mohl platit nájem a poskytnout práci místním lidem.“

Sylvia pohlédla na Hoskinse. Z jeho slov ji mrazilo.

Finch se rozpačitě ošil. „Pravda je taková, slečno Buckleberryová, že od příštího týdne má skladiště v pronájmu nová firma. Škola musí prostory vyklidit do konce tohoto týdne.“

Finch to řekl bez obalu. Jeho slova byla právě tou ranou, kterou očekávala, jakmile ho uviděla. Vždy ji podporoval jen zdráhavě. Nevěděla, jestli je to kvůli ní, nebo měl něco proti škole.

„Jak všichni dobře víme,“ pospíšil si starosta, „město čelí jistým potížím, pokud jde o zajištění další práce pro naše dělníky na stavbě lodí a v loděnicích. Není to sice krize *per se*, ale... zkrátka nemůžeme si dovolit žádnou takovou firmu odmítnout.“

Sylvia zamrkala. „Tohle přece není jediné skladiště.“

„Ale jediné toho druhu, jaké ta firma potřebuje. Jiné takové v našich docích nemáme,“ sdělil jí pan Hoskins. „Přestože víme, že je to pro vás nepříjemné překvapení, jistě budete souhlasit, že je nesmírně důležité mít zde firmy, které zaměstnají lidi, kteří by jinde práci nesehnali. Lidi, jako jsou rodiče vašich žáků.“

„Je mi líto, že to musím říct, slečno Buckleberryová,“ pokračoval starosta, „práce pro otce musí mít přednost před vzděláváním jejich synů.“

Sylvia znala situaci ve městě, a především v docích. Za daných okolností nemohla nesouhlasit.

„Kromě toho,“ poznamenal Finch, „pokud vím, cílem vzdělávání chlapců je usnadnit jim získání zaměstnání. Pokud tady ale nebude žádná práce, jaký smysl pak mají školy, jako je ta vaše?“

Na jazyku ji svědila odpověď, že škola není „její“, ale na tom nezáleželo. Finch měl pravdu.

Neochotně sklonila hlavu. Uznávala jejich důvody, přestože přímo nesouhlasila. Pohlédla na starostu. „Říkáte, že musíme skladiště vyklidit do pátku. Zůstává otázka, kam škola půjde.“ Povytáhla obočí a zadívala se na všechny tři muže. „Máte nějaké návrhy, pánové?“

Dokonce i Finch měl tolik slušnosti, aby se zatvářil zaraženě. Nebo aspoň tak zaraženě, jak dokázal.

„Já bohužel nemám.“ Starosta se zavrtěl na židli, která dotčeně zaskřípala.

„Jestli se doslechnu o jakémkoli vhodném místě,“ řekl pan Hoskins, „dám vám neprodleně vědět.“

„V majetku společnosti není žádný jiný vhodný objekt,“ prohlásil Finch.

Starosta vytáhl kapesní hodinky a zadíval se na ciferník. „Dobrotivý bože! To už je tolik hodin?“ Zasnul hodinky zpátky do kapsičky u vesty a pokusil se vyloudit soucitný úsměv. „Naše společnost lituje, jaký dopad to má na školu, má drahá, ale nová firma je v našich docích víc než vítaná.“

Nezbylo jí než zamumlat příhodné zdvořilostní fráze a muži odešli.

Když se za nimi zavřely dveře, ztěžka dosedla na židli.

Ze všech možných pohrom...

Po dvou letech ve skladišti a vzhledem k tomu, že práce v docích ubývalo, byla přesvědčena, že škola má své místo jisté.

Co budu dělat?

Tenkým sklem okna za jejími zády dovnitř pronikaly zvuky probouzejícího se rána – zvučné klapání koňských podkov na ulicích, rychlé kroky na

chodnících, občasně zaržání koně. Lidé spěchali za svými záležitostmi. Ale ona, ve své kanceláři, měla dojem, že jí mozek uvízl na mělčině.

Finch se zase tak úplně nemýlil. Škola byla v podstatě její. Byl to její sen, její dítě, smysl jejího života.

Když společně se svou vzdálenou sestřenicí a blízkou přítelkyní Felicií Throgmortonovou strávila jednu sezónu v Londýně, která ani jednu z nich nenadchla, viděly obě dost ze života vyšší společnosti, aby byly rády, že jejich budoucnost leží mimo tyto kruhy plné pozlátka.

Felicia měla naprosto jasnou variantu. Její otec i bratr byli vynálezci a ona jim vedla dům, chránila je, řídila a byla jim pevným bodem ve světě. Bylo pravdou, že se Felicia nedávno vdala – za nikoho menšího než příslušníka šlechty –, ale Randolpha Cavanaugha potkala ve svém domě, a jak Sylvia pochopila, ani on neměl v úmyslu hrát podle not vyšší společnosti. Měli jiné zájmy, především vynálezy a investice, a Sylvia musela uznat, že život s Randem bude Felicii nesmírně svědčit.

Naproti tomu Sylvii doma nikdo nepotřeboval. Její ovdovělý otec, reverend Buckleberry, měl zajištěné komfortní bydlení v Saltfordu, mezi Bristolem a Bathem, a měl k ruce velice zdatnou hospodyní, která se o něho starala a obstarávala vše, co potřeboval. Sylviiin otec byl srdečný, aktivní člověk, hluboce oddaný své farnosti a nepotřeboval od Sylvie žádnou péči.

Když její matka několik let po návratu z Londýna zemřela, promarnila Sylvia celý rok na vikářství, kde se snažila najít nějaký smysl života. Žádný muž

ji nikdy nezaulal natolik, aby uvažovala o manželství, a někdy v té době potlačila všechny sny o domově a vlastní rodině. Byla si naprosto jistá, že něco takového pro ni nepřichází v úvahu.

Když ale manželství smetla ze stolu, potřebovala něco jiného. Něco, k čemu by upnula mysl, srdce a kde by využila svůj pozoruhodný organizační talent. Neuměla ale nic kromě obvyklých dovedností vhodných pro mladé dámy, ani neměla žádný vášnivý zájem, který by jí udával směr. Zoufale hledala jakoukoli činnost, která by naplnila její dny.

Už téměř propadala sklíčenosti, když do Saltfordu přijel otcův blízký přítel biskup z Bathu a Wellsu, aby s ním během několika dní prohovořil záležitosti farnosti. Tehdy zaslechla, jak si biskup posteskl, že se přes veškerý tlak z vyšších pater církve i státu nedáří v Bristolu otevřít školu pro nižší třídy, především pro chlapce, jejichž otcové pracovali v docích a přilehlých loděnicích.

To bylo její volání do zbraně, zjevení, kdy přišlo světlo shůry a ozářilo jí cestu vpřed.

S biskupovou a otcovou podporou se jí podařilo získat pomoc děkana kostela Ježíše Krista v Bristolu, dalšího z otcových starých přátel, a silou vůle a kouzlem osobnosti se jí podařilo přesvědčit farní radu, aby založení takové školy podpořila. Farnost souhlasila, že bude hradit platy dvou učitelů a pomocnice a také nákup rozličných potřeb, jako byly knihy, křídly a tabulky.

Podmínkou farní rady pro proplácení pomoci ale bylo, že nebude platit pronájem prostor. Proto bylo nutné najít vhodný pronájem zdarma.

Sylvia měla podezření, že členové farní rady doufali, že jejich požadavek bude nepřekonatelnou překážkou, ale věděla o prázdném skladišti a také o tom, že práce kolem loděnic ubývá, proto napsala na správní radu Přístavní společnosti žádost, aby škole udělila právo k bezplatnému používání skladiště.

Předtím se samozřejmě postarala, aby se setkala s manželkami všech členů správní rady – u ranního čaje, v městské knihovně nebo u nejvyhlášenější modistky ve městě. Díky tomu, že školu prezentovala jako sociálně žádoucí charitu, kterou by město mělo podporovat, aby posílilo svoji reputaci civilizovaného místa, získala podporu dost velkého množství dam, aby si byla jista úspěchem, když svoji záležitost předkládala správní radě.

Když ale přišla o užívání skladiště a Přístavní společnost neměla jinou vhodnou budovu...

Bez zdarma poskytnutých prostor škola nepřežije.

Při pomýšlení na uzavření školy se jí sevřel žaludek. Zakládala ji sice proto, aby se nějak zabavila, ale postupně se pro ni stala onou posedlostí, která jí dříve chyběla. Dost zlé bylo, že si nedokázala představit, čím naplní své dny, když škola skončí, ale teď bylo v sázce mnohem víc. Pod jejím vedením se z učitelů a žáků – nyní jich školu navštěvovalo sedmnáct – stala pozoruhodně semknutá skupina. Žáci chodili do školy, protože chtěli, protože si vypěstovali touhu po vědění a vzali si k srdci její tolikrát opakované, že vzdělání je cestou k jejich budoucnosti.

Žáci byli oddaní a učitelé ještě víc. Oba měli univerzitní vzdělání, byli zanícenými kantory, stejně jako jejich méně vzdělaná, ale stejně zanícená pomocnice.

Sylvia pracovala víc než dva roky na tom, aby školu dostala tam, kde je. Byla teď životně důležitá pro žáky, učitele a dokonce i pro samotné město, přesně jak před mnoha měsíci tvrdila manželkám členů správní rady.

Zvládli to a všechno běželo jako po másle...

Chvíli se dívala na dveře a pak vystrčila bradu. „Nedovolím školu zavřít.“

To bylo první rozhodnutí, ze kterého budou vycházet všechna další.

„Musím najít jiné místo, které nám někdo zapůjčí. Zvládla jsem to jednou, zvládnou to podruhé.“ Bude na ní, aby za školu tahala horké kaštiny z ohně. Přestože škola fungovala pod záštitou děkana, platila od počátku nevyřčená dohoda, že řídit ji bude ona. Byl to její boj, nebyl nikdo, kdo by vystupoval jako ochránce školy. To byla její úloha, úloha, za kterou bojovala.

„Musím se tím prokousat.“ Stiskla rty, přimhouřila oči a zvažovala své možnosti. „Tak... co můžu udělat?“ zamumlala s pohledem upřeným na dveře.

DRUHÁ KAPITOLA

Sylvii ani nenapadlo, že by to měla vzdát. Na to rozhodně nebyla připravená. Ráno už svižně kráčela po King Street a mířila do kanceláří Přístavní společnosti na Broad Quay.

Hned den poté, kdy členové správní rady přišli se svou šokující zprávou a rozmetali její poklid, se vzpamatovala, vzala rozum do hrsti a domluvila si naléhavou schůzku s děkanem, pod jehož patronátem svoji školu pro děti zaměstnanců doků zřídila. Děkan byl sice jako vždy vstřícný a plný pochopení, ale ani on nevěděl, na koho by se měla obrátit ohledně nových prostor pro školu.

O několik hodin později následovala schůzka s farní radou, jejíž pravidelná týdenní schůze se konala předchozího večera. Výsledek byl sotva uspokojivý – popravdě děsný –, což jen posílilo její odhodlání.

Bylo to skličující, ale mezi návštěvou děkana a farní rady, aby je informovala o změně okolností, cítila jako svou povinnost zajít do školy a sdělit žákům a personálu, že vzhledem k nepředvídaným událostem bude škola od konce týdne možná na týden nebo i déle zavřená. Nebylo divu, že její slova vyvolala zděšení a úlek, ale bylo lepší, aby se to dozvěděli od ní

než z klepů, které se mohly začít šířit po docích. Ze všech sil se snažila zmírnit jejich starosti a ujistit je, že pokud opravdu dojde k uzavření, bude to jen do doby, než se najdou nové prostory. Ale z úzkosti, kterou četla ve tvářích většiny žáků, se jí svíralo srdce.

Nebyly to její děti, ani na ně tak nemyslela, ale každého už dobře poznala, znala jejich příběhy, jejich rodiny, ve většině případů i jejich sny a naděje. Za každého chlapce cítila téměř rodičovskou odpovědnost.

Většina z nich si musela vybojovat pravidelnou školní docházku namísto příležitostné práce. Každý ze sedmnácti stálých žáků musel získat podporu rodiny, což byl vzhledem k současnému útlumu v loděnicích pozoruhodný výkon.

Byla rozhodnutá, že je – včetně učitelů a pomocnice – nenechá na holičkách. Najde nějaké místo a najde někoho, kdo buď bude platit nájem, nebo poskytne nájem zadarmo.

Musela si pospíšet, protože jinak farní rada přesune prostředky určené na školu někam jinam.

Členové rady sice pro ni neměli žádný návrh, kde by mohla pro školu najít nové prostory, ale dali jí jasně, byť zdvořile najevo, že rada si nemůže dovolit pronajmout žádné prostory, a pokud v dohledu nebude žádné dotované místo, bude muset ukončit veškeré financování. Předseda jí vysvětlil, že farnost prostě nemá v pokladně dost peněz, aby mohla podporovat nefunkční školu. Za současného stavu věcí měla farnost spoustu jiných žádostí o příspěvky.

Odcházela ze schůzky s velice nepříjemným pocitem kolem žaludku. Po neklidné noci, kdy se převalovala a v mezerách mezi občasným zdřímnutím

promýšlela a zase zavrhávala stále bizarnější nápady, se náhle probudila s poněkud odvážným, dozajista zoufalým, ale uskutečnitelným plánem v hlavě.

Proto teď mířila do kanceláří Přístavní společnosti.

Na konci King Street zahrnula doprava na Broad Quay. Fasáda impozantního sídla Přístavní společnosti byla otočená k řece Frome. Vchod uzavíraly mohutné dvoukřídlé dveře natřené lesklou zelenou barvou a opatřené skleněnými vitrážemi se jménem a znakem společnosti. Ke dveřím vedlo z ulice rozmáchlé, půlkruhové schodiště. Sylvia se opřela do mosazného madla a svižně vešla do dlážděného foyer. Nebyla v budově poprvé, proto bez zaváhání pokračovala ke schodům na druhém konci a vyšla do prvního patra.

Tam rázně zaklepala na dveře přímo naproti schodišti. Jakmile uslyšela poněkud rozmrzelé „vstupte“, otevřela dveře, vešla dovnitř a upřela nesmlouvavý pohled na černě oděného muže sedícího za stolem.

„Dobrý den, pane Finchi.“

Finch se netvářil nijak nadšeně, přesto vstal a odpověděl zdvořilým pokývnutím. „Slečno Buckleberryová. Doufám, že jste mi nepřišla říct, že máte nějaké problémy s vyklizením skladiště.“

Sylvia na něho dál upírala významný pohled. Finch po chvílce znervózněl a začal si pohrávat s knoflíky kabátu. Pak jenom řekla: „Ne. Jsem tady proto, abych se dozvěděla jméno nového nájemce, a kde ho najdu.“

Finch pomalu zamžoural. „Ach... a k čemu tu informaci potřebujete?“

Sylvia nasadila co nejnevinnější úsměv. „Chci se ho zeptat, jestli neví o nějakém volném místě, které by

si škola mohla pronajmout, protože předpokládám, že si nedávno prohlédl i jiná volná skladiště v okolí doků.“ To by byla úvodní otázka, ale pochybovala, že by Finch souhlasil s tím, na co dalšího se chtěla nového nájemníka zeptat, a už vůbec ne se způsobem, jakým se chtěla ptát.

„Ach. Takhle.“ Už to vypadalo, že se jí to Finch chystá říct, ale pak jí pohlédl do tváře a jeho výraz ztvrdl. „Obávám se, slečno Buckleberryová, že bez svolení onoho džentlmena vám tu informaci nemohu poskytnout. Mohl by to chápat jako zklamání důvěry.“

Sylvia se snažila nedat najevo vztek a zkroušeně si povzdechla. „Pane Finchi, jistě chápete, že aby škola vyklidila sklad podle vašich...“

Finch s kamenným výrazem zvedl ruku. „Slečno Buckleberryová, doufám, že si nemyslíte, že na mě zapůsobíte tím, když naznačíte, že se škola možná nestihne odstěhovat nejpozději do pátečního odpoledne?“

Sylvii se s vypětím všech sil podařilo přestat na něho upírat zlostný pohled. Stiskla rty. „Samozřejmě že ne. Jen se snažím dělat pro školu co je v mých silách a najít nové prostory...“

„Stejně jako já dělám maximum ve prospěch Přístavní společnosti.“ Finch opětoval její pohled. „Jsem rád, že si rozumíme, slečno Buckleberryová.“

Sylvia si pohledem změřila toho otravného člověka a v duchu si přiznala, že z něho nic nedostane. Krátce mu pokývla, otočila se a vykročila ke dveřím, které za sebou předtím nezavřela. S rukou na klice se otočila a řekla: „Jindy bych vám poděkovala za pomoc, pane, ale vůbec jste mi nepomohl.“

Vyšla ven a rázně za sebou zavřela.

Seběhla po schodišti, prošla hlavními dveřmi, sešla po schodech na ulici a na nábřeží se zastavila. „Chlapi!“ zamumlala.

Její tichý povzdech a zničený výraz přilákal pohledy několika kolemjdoucích. Nevšímalá si jich a soustředila se na svůj cíl.

Jak má zjistit totožnost nového nájemníka?

Finch řekl džentlmen, jednotné číslo. To byla jediná užitečná informace, která z něho vypadla. Ještě se pořádně nerozhodla, jak bude s novým nájemcem jednat. Jestli se bude dovolávat závazků a apelovat na jeho sociální cítění, nebo to zkusí hrát na pocit viny, že kvůli němu musí vystěhovat školu. Rozhodne se, až ho pozná. Tak nebo tak byla připravená jít za novým nájemcem, jednoduše mu celou situaci vysvětlit a zjistit, jestli z jeho strany může očekávat nějakou pomoc.

Protože už vyzkoušela všechny, které znala, kteří věděli dost, aby chápali její situaci, byla odhodlaná obrátit se na jediného hráče, kterého v tomto dramatu ještě neznala – na nováčka v docích.

Neunikla jí ironie, která s tím byla spojená. Namísto aby ve věci, která by povznesla město, získala pomoc od místních, musí hledat podporu u někoho cizího.

Jak ho mám najít?

Nic jí nenapadlo. Se zachmuřenou tváří se obrátila k jihu a pomalu se vracela podél Broad Quay. Udělala sotva několik kroků, když pohlédla před sebe a uviděla skupinky mužů před zprostředkovatelnou práce.

Zůstala stát. Ve zprostředkovatelkách se lidé mohli dozvědět o nových místech v loděnici a kdekoli jinde. Ve městě bylo několik takových zprostředkovatelen, ale tahle, na rohu Currant Lane a užšího nábřeží, které lemovalo východní břeh Frome, byla nejbliž ke skladišti.

Jestli chtěl nový nájemník nabírat dělníky, pak by svoji poptávku vyvěsil ve zprostředkovatelně na Currant Lane.

Sylvia se pousmála a sebejistě vykročila ke dveřím zprostředkovatelně.

„Čím posloužím, slečno?“ Mladý úředník za přepážkou si Sylvii nejspíše měřil. Nebyla typem běžného klienta.

Usmála se. „Ty jsi Elroyův bratr, vid’?“

Úředník zamžoural a pak vykulil oči. „Ach... vy jste ta paní ze školy.“ Uvolnil se. „Promiňte slečno, ale hned jsem vás nepoznal. Přišla jste nabídnout práci?“

„Bohužel ne, ale napadlo mě, že bys mi mohl pomoci.“

„Rád, když to bude v mých silách.“ Úředník vypjal drobný hrudníček. „S čím potřebujete pomoci?“

„Snažím se zjistit jméno podnikatele, který si pronajal skladiště, v němž byla škola. Ta firma je ve městě nová, jsem si proto jistá, že v téhle zprostředkovatelně hledá nějaké zaměstnance.“

„Ach.“ Úředník se zatvářil ostražitě. Loupl očima ke staršímu muži, který o něco dál u přepážky obsluhoval nějaké muže. Úředník se k ní naklonil a ztišil hlas. „Nevím, jestli tohle vůbec smím, slečno.“

Takové informace dáváme jen těm, kdo je potřebují znát. Dokonce ani zájemcům, které posíláme, neříkáme, s kým budou mluvit a kdo zadává nabídku. Poskytujeme jenom podrobnosti o druhu zaměstnání, a kde se mají přihlásit.“

Sylvia se zamračila. „Mohl bys mi aspoň říct jméno té firmy?“

„Ach. Jistě, tohle děláme. Ten džentlmen, kterého máte zřejmě na mysli, hledá různé profese pro Cavanaugh Yachts.“

Sylvia si na okamžik myslela, že vyzvánějí zvony a ona špatně slyší. „Cavanaugh Yachts?“

Úředník na ni starostlivě pohlédl. „Je vám dobře, slečno?“

Mávla rukou. Bratři Cavanaughové byli tři – čtyři, pokud by počítala markýze, ale ten to být nemohl. Také to nemohl být Rand, a Godfrey byl příliš mladý...

Olízla si nečekaně suché rty. „Řekni mi,“ řekla, ale před sebou neviděla úředníka, ale vysokého muže v žaketu, „byl ten muž vyšší, s širokými rameny a hnědými vlasy...“ Hledala slova, jimiž by popsal fluidum, které vyzařovalo z muže, který byl jejím prokletím. „A vypadal jako džentlmen, který by se i ďáblu vysmál přímo do tváře?“

Když do zorného pole znovu dostala úředníka, všimla si, že se mračí.

„Vlastně,“ řekl Elroyův bratr, „když o tom přemýšlím, tak byli dva. Dva džentlmeni, každý přišel jindy, ale hledali zaměstnance do stejné firmy. Ten první byl vysoký a hubený, takový vyčouhlý, a měl tmavě hnědé vlasy. Ale ten druhý pán – ten který

hledal sekretářku –, ten byl, jak říkáte.“ Úředník vážně pokýval hlavou. „Působil takovým dojmem, víte?“

O dojmu, jakým působil lord Kit Cavanaugh, věděla Sylvia všechno. Horečně přemýšlela, ale pohotově se chopila stébla, které jí úředník právě podal. „Kam mám jít, kdybych se zajímala o místo sekretářky v Cavanaugh Yachts?“

Odpovědí byla nedávno dokončená budova na King Street. Sylvia poděkovala, vyšla ze zprostředkovatelny a s hlavou vztyčenou zamířila rozhodným krokem na King Street. V žilách jí vřela výbušná směs odhodlání a hněvu.

Kit stál ve své kanceláři a studoval plány rozprostřené na stole. Wayland musel být vzhůru snad celou noc, aby rozkreslil všechny ty detaily, ale když před deseti minutami hodil výkresy na stůl, oči mu zářily a byl celý nedočkavý. Bez okolků Kitovi přikázal, že chce mít všechno zkontrolované a odsouhlasené dřív, než se brzy odpoledne vrátí.

„Chci ještě dneska objednat řezivo,“ řekl Wayland. „Vyřídít objednávku potrvá přinejmenším den, možná víc, a já nechci jen tak čekat až do pondělí.“

S tím musel Kit souhlasit. Wayland odešel do zprostředkovatelny práce, aby zjistil, kdo odpověděl na jejich nabídky, a Kit se posadil a začal důkladně studovat jeho výkresy.

Ticho mu začínalo lézt na nervy, nebyl na něco takového zvyklý. Budova byla dokončena teprve nedávno a zatím obsazená jenom z části. Kanceláře po obou stranách zely prázdnotou. Navíc stavitel použil